

Sygn. akt II Ka 140/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

24 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale Joanny Dopierały Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu 24 czerwca 2022r.

sprawy **W. J.**

oskarżonego z art.244k.k. w zw. z art.64§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z 22 grudnia 2021r., sygn. akt II K 781/21

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. A. Ś. kwotę 516,60zł (w tym vat) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 140/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 781/21.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego orzeczeniu zarzuciła:</p> <p>1.naruszenie prawa materialnego, tj. art. 115 § 2 k.k., polegające na pominięciu wskazanych w nim kwantyfikatorów przy ocenie społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 244 k.k., w szczególności rodzaju i charakteru naruszonego dobra, rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody oraz sposobu i okoliczności popełnienia czynu, a także zamiaru, motywacji sprawcy, rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia bez należytego wskazania czym kierował się Sąd, uznając czyn ten za szkodliwy w stopniu znacznym i uzasadniającym zastosowanie wobec oskarżonego kary izolacyjnej;</p> <p>2.błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu jest znaczny, podczas gdy biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, czyn którego dopuścił się oskarżony cechuje niski stopień winy i społecznej szkodliwości czynu;</p> <p>3.rażąca niewspółmierność kary wymierzonej w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności, bowiem prawidłowa ocena okoliczności, dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	przy zastosowaniu dobrodziejstwa przewidzianego w art. 37a k.k. i orzeczenie względem oskarżonego kary grzywny lub ograniczenia wolności albo zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przy jednoczesnym poddaniu oskarżonego próbie i oddaniu go pod dozór kuratora.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja okazała się bezzasadna.</p> <p>Niezasadny okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 115 § 2 k.k.. Wbrew stanowisku obrony, Sąd orzekający wziął pod rozwagę wszystkie kwantyfikatory określone w tym przepisie i w konsekwencji dokonał prawidłowej oceny społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżanemu, oceniając iż czyn popełniony przez oskarżonego jest szkodliwy w stopniu znacznym.</p> <p>W pierwszej kolejności, w odniesieniu do okoliczności podnoszonej przez obronę, iż oskarżony podjął spontaniczną i nieprzemyślaną decyzję, by udać się na stację paliw w celu napełnienia powietrzem opony w samochodzie, wskazać należy, iż z pewnością nie była to sytuacja nadzwyczajna i wyjątkowa, uzasadniona szczególnymi okolicznościami, która niejako usprawiedliwiłaby złamanie orzeczonego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów. Zatem nie sposób podzielić stanowiska obrony, iż motywacja oskarżonego przemawia za przyjęciem, iż społeczna szkodliwość czynu nie była znaczna.</p>		

Jednakże abstrahując od powyższego, w ocenie Sądu odwoławczego, obrona zbyt małą wagę nadaje również regułom ostrożności naruszonym przez oskarżonego oraz stopniu ich naruszenia. Należy mieć na względzie, iż wobec oskarżonego orzeczono dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zatem najbardziej restrykcyjny środek karny, związany z funkcjonowaniem w ruchu drogowym, celem wyeliminowania oskarżonego z uczestnictwa w nim. Mimo tego, oskarżony podjął świadomą decyzję o naruszeniu orzeczonego zakazu i kierował samochodem. Oskarżony dopuszczając się przestępstwa z art. 244 k.k. naruszył dobro prawne jakim jest dobro wymiaru sprawiedliwości.

W konsekwencji, niezasadny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu jest znaczny.

Niezasadny okazał się również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Wskazać należy, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należytej stopnia szkodliwości

społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85). Zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”, bowiem w ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, II KRN 198/94). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14.03.2018r. sygn. II AKa 460/17, zgodnie z którym „rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.” Dodatkowo, jak wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 31.01.2018r. w sprawie II AKa 208/17 „do uznania zasadności takiego zarzutu – (o rażącej niewspółmierności orzeczonej kary) - konieczne byłoby wykazanie, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i

doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, mającego w świetle art. 53 k.k. znaczenie dla wymiaru kary. Przeciwwstawienie ocenie wyrażonej przez sąd orzekający jedynie odmiennego poglądu, opartego na subiektywnym przekonaniu skarżącego, nie może uzasadniać zarzutu błędu w zakresie wysokości orzeczonej kary.”

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, uznać należy, że Sąd orzekający nie dopuścił się błędu przy wymiarze kary. Sąd uwzględnił w sposób wystarczający wszystkie okoliczności łagodzące, działające na korzyść oskarżonego. Sąd I instancji ustalił w sposób indywidualny w stosunku sprawy wymiar i rodzaj orzeczonej kary, mając na uwadze fakt, by dolegliwość wymierzonej kary nie przekroczyła stopnia przypisanej sprawcy czynu zabronionego winy. Sąd słusznie przyjął, że kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą odpowiednią. Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa w sposób umyślny, mając pełną świadomość tego, iż został wcześniej orzeczonej wobec niego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, czym rażąco naruszył porządek prawny. Istotny w przedmiotowej sprawie jest również fakt uprzedniej karalności oskarżonego. Należy podkreślić, że uprzednia karalność jako okoliczność wpływająca na rodzaj i wymiar kary ma znaczenie przede wszystkim na gruncie prewencji indywidualnej, rzutuje na ocenę prawdopodobieństwa popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego w przyszłości i świadczy o nieskuteczności wcześniej

stosowanych kar. Orzekane uprzednio wobec oskarżonego za taki sam czyn kary wolnościowe nie przyniosły pożądanego skutku. Powyższe, a zwłaszcza fakt, że oskarżony był już wcześniej (w chwili czynu) karany na karę pozbawienia wolności, wyklucza możliwość wymierzenia oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Z tych samych względów Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw, by zastosować wobec oskarżonego instytucję z art. 37a § 1 k.k. Orzeczona kara spełni cele prewencyjne wobec oskarżonego, jak również da zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. W przedmiotowej sprawie, Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, iż kara izolacyjna, orzeczona wobec sprawcy w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności spełni nie tylko funkcję kompensacyjną za popełnione przestępstwo, ale będzie też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym konsekwencji. Jak wskazuje Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w wydanym postanowieniu z dnia 17.05.2018r. „wysokość orzekanej kary należy do dyskrecjonalnej władzy sędziego i tylko wtedy, gdyby doszło do rażąco niesprawiedliwego rozstrzygnięcia w tym zakresie, sąd odwoławczy władny byłby dokonać zmiany orzeczenia.” W przedmiotowej sprawie, granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary. W przedmiotowej sprawie

nie sposób uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara była karą w społecznym odczuciu niesprawiedliwą, czyli niedającą się zaakceptować. Wręcz przeciwnie - wymierzona kara 4 miesięcy pozbawienia wolności, jest adekwatną do popełnionego czynu, uwzględnia wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary oraz w stopniu wystarczającym uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

Sąd nie dopatrył się przy tym błędu w zakresie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

W odniesieniu do powyższego, w ocenie Sądu odwoławczego brak jest podstaw, aby tak ukształtowany przez Sąd I instancji wymiar kary został zmieniony, bowiem kontrola odwoławcza nie wykazała, aby zaskarżone orzeczenie było wadliwe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchYLENIA zaskarżonego rozstrzygnięcia na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

Obrońca oskarżonego wniosła o:

1.zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny lub kary ograniczenia wolności w miejsce wymierzonej kary 4 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu dobrodziejstwa przewidzianego w art. 37a k.k., ewentualnie o

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

<p>wymierzenia oskarżonemu kary 4 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i oddanie oskarżonego pod dozór kuratora,</p> <p>2.zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. Ś. kosztów obrony udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, bowiem koszty te nie zostały uiszczone chociażby w części oraz o zwolnienie oskarżonego W. J. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania apelacyjnego.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia.</p> <p>Z kolei zasadny okazał się wniosek obrońcy oskarżonego o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. Ś. kosztów obrony udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, wobec złożonego oświadczenia, iż koszty te nie zostały uiszczone chociażby w części. Nadto z uwagi na trudną sytuację majątkową oskarżonego, Sąd za zasadny uznał wniosek obrony o zwolnienie oskarżonego W. J. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.</p>		

<p>1OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Wina oskarżonego w zakresie zarzuczonego mu czynu, orzeczona kara pozbawienia wolności, orzeczony środek karny, rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania 0.3przed Sądem I instancji.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości Sądu odwoławczego. W toku kontroli instancyjnej nie dopatrzone się uchybień w zakresie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności jak i orzeczonego środka karnego. Sąd odwoławczy nie dopatrzył się przy tym uchybień w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
--	--

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

<p>II.</p> <p>III.</p>	<p>Sąd na podstawie §17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. Ś. kwotę 516,40 złotych (w tym VAT) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, bowiem ich uiszczenie z uwagi na sytuację majątkową byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.</p>
------------------------	---

<p>1PODPIS</p>
<p>Agata Wilczewska</p>

<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>			
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>		
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>obrońca oskarżonego W. J.</p>		
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>Wymierzona kara</p>		
<p>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>			
<p># na korzyść</p> <p># na niekorzyść</p>	<p># w całości</p>		
<p># w części</p>	<p>#</p>	<p>co do winy</p>	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana